

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. K. S., Ústav na výkon väzby v N., zastúpenej advokátom JUDr. E. V., B., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 1 Tpr 55/00 z 19. mája 2000, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 To 149/00 z 31. mája 2000, uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 2/01 z 26. januára 2001, 20. augusta 2001, 11. decembra 2001 a 1. júla 2002, uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 5/02 zo 7. februára 2002, sp. zn. 5 To 49/02 z 26. septembra 2002 a sp. zn. 5 To 48/02 z 28. novembra 2002, za účasti Okresného súdu v Nitre, Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. K. S. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. februára 2002 doručené podanie JUDr. K. S., Ústav na výkon väzby v N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. E. V., B. (označené ako „*Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR pre porušenie práv*

fyzickej osoby ust. § 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR“), vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu v Nitre (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tpr 55/00 z 19. mája 2000, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 149/00 z 31. mája 2000, uzneseniami krajského súdu sp. zn. 1 T 2/01 z 26. januára 2001, 20. augusta 2001, 11. decembra 2001 a 1. júla 2002, uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 5/02 zo 7. februára 2002, sp. zn. 5 To 49/02 z 26. septembra 2002 a sp. zn. 5 To 48/02 z 28. novembra 2002.

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľky ho ústavný súd posúdil ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (§ 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodnutím vyslovil, že uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu jej vyššie označených základných práv.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach ustanovených v citovaných ustanoveniach zákona o ústavnom súde je

dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

K porušeniu základných práv sťažovateľky označených v jej sťažnosti malo podľa nej dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tpr 55/00 z 19. mája 2000, uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 149/00 z 31. mája 2000, uzneseniami krajského súdu sp. zn. 1 T 2/01 z 26. januára 2001, 20. augusta 2001, 11. decembra 2001 a 1. júla 2002, uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 5/02 zo 7. februára 2002, sp. zn. 5 To 49/02 z 26. septembra 2002 a sp. zn. 5 To 48/02 z 28. novembra 2002.

Zo sťažnosti a z pripojených rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými mali byť porušené základné práva sťažovateľky, ústavný súd zistil, že:

Proti sťažovateľke (ako obžalovanej) je vedené trestné stíhanie pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tpr 55/00 z 19. mája 2000 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 149/00 z 31. mája 2000 zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu.

Uzneseniami krajského súdu sp. zn. 1 T 2/01 z 26. januára 2001, 20. augusta 2001, 11. decembra 2001 a 1. júla 2002 boli zamietnuté žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby na slobodu.

Najvyšší súd uzneseniami sp. zn. 5 To 5/02 zo 7. februára 2002, sp. zn. 5 To 49/02 z 26. septembra 2002 a sp. zn. 5 To 48/02 z 28. novembra 2002 zamietol sťažnosti podané proti citovaným rozhodnutiam krajského súdu.

Ústavný súd 28. februára 2003 na najvyššom súde zistil, že posledné z citovaných rozhodnutí bolo sťažovateľke doručené 6. decembra 2002.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že podstatou tvrdení sťažovateľky o porušení označených základných práv sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr 28. novembra 2002, a keďže v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť doručená, t. j. 12. februára 2003,

už uplynula zákonom ustanovená dvojmesačná lehota pre tento druh konania pred ústavným súdom, posúdil ústavný súd túto sťažnosť ako oneskorene podaný návrh.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2003